

пущать рѣчи, напр: азъ четъ Грамматикѣ, а той — Исторія, и между думы-тѣ на две лица, кои-то не ся именувать, напр: гдѣ отивашъ — на лозѣ, за-що — за черешы.

Вмѣстительна ся полага на внесенны-тѣ думы, напр: зима-та тука (пише баща ми) много е студена. И въ преводъ-тѣ, кога туримъ нѣкоя рѣчь отвѣтъ.

Вносительна ся полага въ начало-то и края на внесенны-тѣ думы, напр: „ходи съ мѣдры-тѣ хора, ако щенъ да бѣдешъ мѣдръ“

Примѣчательна ся полага, кога ся пояснява нѣкоя рѣчь.

СЪГЛАСУВАНІЕ.

„Що е съгласуваніе?

Съгласуваніе-то учи, какъ да ся съвокупля-вать слова-та въ рѣчи, за да съставятъ *предло-женіе*.

„Какъ ся съгласувать рѣчи-тѣ?

Така: *подлежаще-то* (именит- падежъ) може да е, или съществително име, или прилагателно, или числително, или мѣстоименіе, ако е само, съгласувай го съ глаголъ-а въ родъ, число и лице, напр: Петръ дойде, сильный-а става, азъ пишъ, нѣи учимъ и проч:

Ако ли съществително-то въ именителенъ падежъ има прилагателно име, или числително, и-